

La memoria de los peces

Goldfish Memory, Liz Gill, 2003

Comèdia coral entorn als desordres sentimentals i existencials en la
 societat irlandesa actual

Liz Gill

Liz Gill (1966) va començar col·laborant amb Martin Scorsese i posteriorment com a ajudant de direcció de realitzadors com Todd Haynes i Barry Levinson. Entretant, va realitzar els seus primers treballs individuals: el curtmetratge *A Kiss of a death* i l'obra de teatre *A woman's place*. El seu primer llargmetratge va ser *Gold in the streets*, de 1996. Després va seguir *La memoria de los peces*, i actualment està realitzant un comèdia musical sobre el tema de la reencarnació.

Comèdia de desordres sentimentals

Deia Kafka que una dona —o un home— és el representant de la vida amb el qual ens hem d'enfrontar. I afegim nosaltres- i també els protagonistes d'aquesta pel·lícula- que no es pot viure sense relacions ni sense amor.

La memoria de los peces és una producció irlandesa que va explorant en to de comèdia la naturalesa de les relacions heterosexuals, gays i bisexuals, i recau en tot allò que ens envolta, en els desitjos i les pors, en les vides pròpies i alienes.

La trama s'inicia quan Clara (Fiona o'Shaughnessy) descobreix el seu xicot besant a Isolde (Fiona Glascott). Aquest fet inicia una cadena d'encontres, cors trencats i relacions difícils, en les quals cada personatge intenta trobar el significat de les relacions i apropar-se a allò que creuen que és o que ha de ser una relació perfecta. Uns es casen, altres se separen, i altres només mantenen aventures d'una setmana. I de nou, conclouran que l'únic del que poden estar segurs és que no poden viure sols.

Davant la càmera desfilen professors atrets per alumnes menors de trenta anys; cambrers

amb problemes d'identitat sexual; dones apassionades que descobriran la seva veritable naturalesa... Persones humanes que acumulen fracassos, però que segueixen cercant una opció sexual i vital.

La societat irlandesa

Sens dubte, aquest film és una càrrega de fons per a una moral aparentment tancada com la irlandesa. Ha estat la primera producció irlandesa que presenta a dos homes i dues dones besant-se, sense que l'Església n'hagi fet grans escarafalls. I és que «en aquests moments l'Església a Irlanda té problemes més importants que resoldre, com les denúncies per pederàstia», afirmava Liz Gill. Això és un exemple dels canvis que s'estan produint.

Gill, però, creu que el públic irlandès encara no és prou liberal. Estava massa acostumat que les produccions nacionals fossin

drames basats en el camp, l'Església i la guerra. Tot i així, reconeix que hi ha un canvi en les noves generacions, que s'identifiquen en les qüestions que la pel·lícula planteja.

Per la seva banda, els actors no van tenir cap problema per involucrar-se en el projecte, i van estar contents de poder tenir «l'oportunitat de fer alguna cosa diferent». Tot i que, una de les escenes de llit la van haver de protagonitzar la directora i la productora del film.

La realitat i el desig

La directora ha pretès fer una comèdia romàntica sobre la naturalesa de les relacions sentimentals, per a tots els públics, i no només per a gays i lesbianes. I amb el títol ens ho defineix. Segons la dita de carrer —potser hi ha algun biòleg que ho pugui rebatre— la memòria dels peixos no va més enllà dels tres segons. Segons el film, és el mateix que passa a molts homes i dones: uns descobreixen que els agraden els nois, altres les noies, i altres que no tenen clar res de res; excepte —insisteix— que no es pot viure sense amor. Tot plegat —en la realitat no succeeix així— a través del riure i la subversió, perquè viure és molt difícil i la gent ja pateix prou, ens diu en darrer terme.

Sobretot posa en evidència la distància que hi ha entre allò que desitgem i allò que realment aconseguim.

La pel·lícula ha estat guardonada en diferents festivals. Va rebre el premi a la millor pel·lícula al Festival des Cinémas d'Irlande et de Gran Bretagne; i el premi del públic a l'Outfest, Los Angeles Gay & Lesbian Film Festival, ambdós el 2003. El 2004 va rebre els premis del públic als festivals de cinema Gay i Lèsbic de Torí i de Barcelona, i també el premi al millor director al Festival Internacional de Cine de Comèdia de Península el 2004.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Liz Gill

Guió: Liz Gill

Producció: Breda Walsh

Fotografia: Ken Byrne

Música: Richie Buckley

Muntatge: Dermon Diskin

Nacionalitat: Irlanda

Any: 2003

Durada: 90 min.

Equip actors

Sean Campion: Tom

Flora Montgomery: Angie

Jean Butler: Renee

Peter Gaynor: David

Fiona Glascott: Isolde

Stuart Graham: Larry

Lise Hearn: Rosie

Demien McAdam: Gonzo

Keith McErlean: Red

Justine Mitchell: Kate

Fiona O'Shaughnessy: Clara

Filmografia

2003

Goldfish Memory

1996

Gold in the streets